

Arrest

nr. 81 567 van 23 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 december 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 31 januari 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. CHALLOUK, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie heeft op 14 december 2011 een beslissing genomen waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard en aan verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze

diensten ontvankelijk werd verklaard op 09/12/2008, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

De aangehaalde medische problemen kunnen niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

De arts-adviseur stelt in haar verslag (dd.29/11/2011) dat uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening. Met betrekking tot deze aandoening van betrokkene komt de arts-adviseur tot de conclusie dat betrokkene hiervoor medicamenteus behandeld wordt. Het betreft een aandoening waarvoor verderzetting van deze medicamenteuze behandeling en regelmatig gespecialiseerde opvolging noodzakelijk is. Volgens de arts-adviseur kan betrokkene reizen en is er geen medische noodzaak tot mantelzorg. Dusdanig stelt zich de vraag naar de behandlungs- en opvolgingsmogelijkheden in het herkomstland van betrokkene, zijnde Pakistan. Uit het verslag van de arts-adviseur en de gegevens opgenomen in het administratief dossier van betrokkene blijkt dat de nodige medicatie, behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Pakistan.

De arts-adviseur komt dan ook tot de conclusie dat de aandoening van betrokkene, hoewel hij lijdt aan een aandoening die kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit, indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de nodige medicatie, behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Pakistan.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in het herkomstland van betrokkene, zijnde Pakistan. Een ziektekostenverzekering wordt in Pakistan voornamelijk door werkgevers aangeboden. Een uitzondering is Allianz Efu. Zij bieden ziekenhuisverzorging aan via hun verzekeringsprogramma Healthline. Healthline is een hospitalisatieplan voor individuen en gezinnen, dat ook ambulante ziektekosten gedeeltelijk kan dekken. Healthline verschaft toegang tot een uitgebreid netwerk van zorgvuldig geselecteerde ziekenhuizen over het hele land voor een hoogwaardige gezondheidszorg, op kredietbasis, bij hospitalisatie. Patienten moeten in overheidsziekenhuizen een vergoeding betalen voor medicijnen die werden voorgeschreven of tests die werden afgenomen. De hoogte van de vergoeding ligt veel lager dan in privéziekenhuizen, apotheken of laboratoria. Medische onderzoeken, bloedonderzoeken en medicijnen zijn echter gratis voor verpleegde patiënten in alle overheidsziekenhuizen.¹

Pakistan kent invaliditeitsuitkeringen toe aan mensen met de aandoening van betrokkene. Deze invaliditeitsuitkeringen worden betaald aan personen met de aandoening van betrokkene, die niet in staat zijn om te werken. Gezondheidszorg toegespitst op de aandoening van betrokkene maakt deel uit van de eerstelijnggezondheidszorg.²

Betrokkene legt verder geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat hij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Pakistan – het land waar hij tenslotte ruim 30 jaar verbleef – geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en voor (tijdelijke) financiële hulp. Bovendien vermelden we hierbij dat uit de asielaanvraag blijkt dat betrokkene één miljoen Pakistaanse Roepies heeft betaald aan een smokelaar om hun naar België te brengen. Dit duidt toch op enige financiële draagkracht van betrokkene.

Verder dient vermeld te worden dat betrokkene beroep kan doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun reïntegratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven.³

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n.: het aanhalen van de vernietigde instructies van de voormalige Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid Mr. Wathelet obv 2.8b) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in

twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Derhalve

- 1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
- 2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980)."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"De schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), schending van artikel 62 Vreemdelingenwet. De wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. De motivering is niet afdoende als het gaat om: Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 cv.). De omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenfinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch deze motivering zeker niet afdoende is na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak. Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen. Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat de behandeling in Pakistan wel mogelijk is, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en

individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 07.05.2008, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen. Verweerder had de mogelijkheid om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen. Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak. Door verzoeker niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel. In zijn schriftelijke aanvraag dd. 07.05.2008 had verzoeker nochtans formeel aangeboden dat hij bereid is om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer en dat hij ten allen tijde bereid is om op eerste vraag nadere toelichting te vertrekken, schriftelijk dan wel mondeling. (zie Verzoekschrift dd. 07.05.2008: De bevoegde diensten bij de DVZ kunnen uiteraard ten allen tijde contact opnemen met de geraadpleegde geneesheer van verzoeker hetzij met verzoeker zelf. Verzoeker is vanzelfsprekend bereid om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken). Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de medische verslagen van verzoekers arts tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoeker minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar-geneesheer, heeft hier eerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw ongegrond te verklaren. Minstens schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting doordat op deze argumenten in de aanvraag dd. 07.05.2008 helemaal niet werd geantwoord. Indien de arts attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had hij verzoeker of bij zijn artsen specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid van verzoeker om te reizen naar Pakistan; gelet op zijn medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide; of verzoeker onderwerpen aan een medisch onderzoek om zijn actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd. De arts-attaché raadpleegde geen deskundige, noch werd er gecorrespondeerd met de geraadpleegde arts van verzoeker aangaande de (actuele) gezondheidsproblemen van verzoeker. De arts-attaché heeft op voorbarige en onterechte wijze de door verzoeker voorgelegde verslagen tegengesproken. Aan de hand van de medische verslagen en attesten meldt de arts-attaché in zijn medische evaluatie van 29.11.2011 dat verzoeker lijdt aan een depressieve stoornis met paniekaanvallen en slapeloosheid. Verzoeker gaat gebukt onder posttraumatische stress door doodsbedreigingen in Pakistan en wegens een aanval in België in 2009 waarbij hij met een mes aan zijn buik werd verwond en waarvoor hij tevens opgenomen geweest is in het Jan Palfijn ziekenhuis. Verder heeft hij last van randpsychotische angsten en lijdt hij aan een narcistische persoonlijkheidsproblematiek. Voor deze aandoeningen heeft verzoeker psychiatrische opvolging nodig, en is behandeling noodzakelijk die tot wel 12 jaar zou kunnen duren. De arts-attaché erkent dat deze aandoeningen ernstig zijn en een reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden. Verzoeker wordt behandeld met antidepressiva en antipsychotica waaronder Paroxetine, Cymbalta, Alprazolam, Lormetazepam, Paliperidon en Trazodon. De behandeling met deze medicijnen kan maanden duren, zo niet chronisch worden. Sinds maart 2011 wordt hij opgevolgd door een psychiater. Verzoeker is bang om terug te keren naar Pakistan; indien hij een lange reis zou ondergaan bestaat het risico dat hij angsten zou gaan ontwikkelen. Mantelzorg zou aangewezen zijn (dd. 28.10.2011). Tevens verwijst de arts-attaché in ditzelfde advies mbt de beschikbaarheid van geneesmiddelen naar enkele websites om dan vervolgens te concluderen dat er voldoende geneesmiddelen, ziekenhuizen en mogelijkheden tot psychotherapie beschikbaar zijn in Pakistan. Voor het antidepressivum Paliperidon werden echter geen referenties gevonden in het land van herkomst, maar wordt verwezen naar een lijst met vergelijkbare geneesmiddelen. Doch deze vormen voor verzoeker geen alternatief daar hij gezien zijn medische toestand nood heeft aan de specifieke werking van Paliperidon, zo niet kan de aandoening waaraan hij lijdt chronisch worden. Verzoeker heeft objectieve en verifieerbare verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoeningen waaraan hij lijdt. Aan de hand van de verslagen kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is, met name dat een regelmatige opvolging door een specialist (psychiater) noodzakelijk is. Minstens werden de medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat. Uit de door verzoeker voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is. Dat dient benadrukt te worden dat verzoeker wel degelijk ernstig ziek is, en dat het niet kan dat de aanvraag van verzoeker geweigerd wordt, zonder verzoeker zelf medisch te onderzoeken. Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook geenszins kan aanvaard worden, waar de Dienst stelt dat het verzoek overeenkomstig artikel 9ter van verzoeker geweigerd wordt. In het advies van de arts-attaché wordt in

een voetnoot opgemerkt dat er enkel rekening werd gehouden met de beschikbaarheid van de medische behandeling in medischtechnische zin. Er wordt verder niet ingegaan op de toegankelijkheid van deze zorgen in het thuisland. Door een groot tekort aan artsen en ziekenhuizen lopen de kosten voor medische zorgen in Pakistan hoog op. Verweerder meldt dat er in Pakistan invaliditeitsuitkeringen voorzien zijn voor mensen met zijn aandoening die niet kunnen werken, doch verzoeker is in theorie niet arbeidsongeschikt en kan bijgevolg niet van deze uitkering genieten. Verzoeker is niet bij machte om na een lang verblijf in België, deze medische kosten te betalen. Hij moet terug van nul beginnen in Pakistan, en het zal quasi onmogelijk zijn voor hem om snel een inkomen te kunnen verwerven in zijn land van herkomst. Tussentijds zullen de gezondheidsproblemen van verzoeker ernstig achteruit gaan zodat er zeker gevaar is voor zijn gezondheid. De dure medicatie en opvolging die noodzakelijk zijn voor de behandeling van de aandoeningen van verzoeker zijn - als die überhaupt al beschikbaar zijn - in Pakistan een luxe en enkel betaalbaar voor de rijkere elite. In de praktijk is het bovendien niet realistisch om te denken dat de ziektekostenverzekering die verweerder aanhaalt al deze kosten zal dekken, te meer omdat verzoeker reeds lange tijd aan deze aandoeningen lijdt. Verzoeker vreest bijgevolg voor een inadequate behandeling bij terugkeer naar zijn land van herkomst. De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvSt SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding loeit soort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THUIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R W, 1984-85, 946, LAMBRECHTS, W Geschillen van bestuur, 43) Dat het middel bijgevolg ernstig is. Het afwijzen van een aanvraag 9ter is in casu strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag inzake tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden die absolute bescherming garandeert tegen een onmenselijke en vernederende behandeling. Dit omdat de aanvrager de bescherming inroept wegens diens gezondheid. Terwijl reden tot afwijzen van het verzoek tot regularisatie inzake gegrondheid niet opgelegd is volgens de wet. Door zijn land te ontvluchten is verzoeker blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer. Door verzoeker terug te sturen naar hun zijn van herkomst staat het vast dat er minstens een reëel risico is dat hij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen. Verzoeker vreest terecht voor zijn leven. De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoeker. Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoeker. Er heerst daarenboven nog steeds een grote onzekerheid voor verzoeker, ook door de algemene toestand in zijn land waarin de democratische rechten geenszins verzekerd zijn. Verzoeker heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Pakistan Indien hij gedwongen zou worden om terug naar Pakistan te gaan, heeft hij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is hij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken. Voor verzoeker is het quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden. Verzoeker heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd. Om een duidelijk overzicht te krijgen van de situatie in Pakistan is het aangewezen om een onderzoekscommissie opdracht te geven teneinde de schending van de mensenrechten in Pakistan grondig te onderzoeken en daarvan een verslag op te stellen. Dat in de bestreden beslissing door vereerder het verzoekschrift conform artikel 9, ter van de wet van 15.12.1980 ongegrond wordt verklaard zonder motivatie waarom het afwijzen van de aanvraag om medische redenen geen vernederende behandeling uitmaakt of kan uitmaken. Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt. Wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM. Dat door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt. Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is. Verzoeker heeft niemand waarop hij kan terugvallen in zijn herkomstland. Dat de bevoegdheid in deze zaak niet zorgvuldig werd gehanteerd. Dat ook op dit punt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt. Dat in elk geval door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening hield met het geheel van de door verzoeker aangehaalde elementen ter ondersteuning van de gegrondheid van zijn aanvraag, waaruit kon worden afgeleid dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is medische verzorging te genieten in Pakistan, wanneer deze geen rekening hield met de medische problematiek van verzoeker en in het land van herkomst en de andere argumenten.”

2.2. De Raad stelt vast dat door verzoeker niet nader wordt ingegaan op de schending van artikel 2 EVRM, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van artikel 2 EVRM als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond is verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoeker betoogt dat uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen van verzoekers dossier zou hebben onderzocht.

De Raad merkt op dat uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer een uitvoerig onderzoek heeft gevoerd op basis van de door verzoeker aangereikte stukken. De ambtenaar-geneesheer besluit dat verzoekers medische aandoeningen niet voldoen aan de vereisten van artikel 9ter § 1 van de vreemdelingenwet en dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat rekening werd gehouden met alle medische verslagen die verzoeker heeft voorgelegd. Verzoeker ontkent dit ook niet in zijn verzoekschrift. Verzoeker houdt enkel voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het advies van de ambtenaar-geneesheer niet had mogen volgen. Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar het land van herkomst, is het niet kennelijk onredelijk van gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om dit advies te volgen.

Aangaande verzoekers betoog dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid hem aan een medisch onderzoek had moeten onderwerpen, laat de Raad gelden dat verzoekers kritiek manifest ongegrond is. De Raad verwijst andermaal naar het advies van de ambtenaar-geneesheer, waaruit blijkt dat de door verzoeker naar voor gebrachte medische stukken grondig werden onderzocht, en waaruit blijkt dat de toestand in Pakistan zorgvuldig werd nagegaan. Het loutere feit dat verzoeker in zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging zich bereid heeft getoond bijkomend medisch onderzoek te ondergaan, impliceert niet dat de ambtenaar-geneesheer hierop diende in te gaan. Verzoeker beperkt zich loutere beweringen en toont op geen enkele wijze aan waarom een medisch onderzoek een ander licht werpt op de zaak.

Artikel 9ter, § 1, tweede alinea van de vreemdelingenwet bepaalt dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zo nodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven. Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de gemachtigde

van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot een ander oordeel zou zijn gekomen, indien bijkomend medisch onderzoek zou zijn uitgevoerd.

Verzoeker benadrukt weliswaar dat zijn aandoeningen ernstig zijn, wat door de verwerende partij niet wordt betwist, doch hij toont op geen enkele wijze aan dat zijn aandoeningen een reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling. Door de ambtenaar-geneesheer en door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid werd grondig onderzoek gevoerd naar respectievelijk de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de vereiste medicamenteuze behandeling en gespecialiseerde opvolging. Het louter feit dat verzoeker een andere mening is toegedaan dan de ambtenaar-geneesheer en de gemachtigde volstaat niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te leiden.

Verzoeker voert voorts aan dat niet zou zijn ingegaan op de toegankelijkheid van de zorgen in Pakistan. Verzoeker kan niet gevolgd worden. Uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt dat uitdrukkelijk onderzoek werd gevoerd naar de financiële toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling in Pakistan. Verzoeker beperkt zich tot de ongestaafde bewering dat hij de medische kosten in Pakistan niet zal kunnen betalen. Dergelijke vage beschouwingen volstaan niet om de motivering van de bestreden beslissing te onkrachten.

Verzoeker werpt tot slot de schending op van artikel 3 EVRM. De kritiek van verzoeker komt er in wezen op neer dat artikel 3 EVRM zou zijn geschonden doordat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd afgewezen als ongegrond.

Tot slot wordt verwezen naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 3 0240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional case'), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, N. vs. Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM. Grote Kamer. 27 mei 2008. N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wat ook herhaald bevestigd werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uit de supra geciteerde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, kan verder worden afgeleid dat verzoeker in iedere hypothese eventuele medische elementen kan doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten Het bevel om het grondgebied te verlaten maakt geen schending uit van artikel 3 van het EVRM.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te

worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC